

РЕШЕНИЕ

№ 1282

гр. София, 24.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 26.11.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **10267** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], м.“Батарейта“ № 117, представлявано от П. Г., със съдебен адрес:гр.С., [улица], ет.2, кантора 2, срещу РА № Р-22220616006113-091-001/30.05.2017г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП- [населено място], потвърден изцяло в оспорваната част с Решение № 1314/16.08.2017г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – [населено място], с който на дружеството са определени допълнително задължения вследствие отказано право на приспадане на данъчен кредит по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в размер на 89 433,53 лв. за ревизираните данъчни периоди юни, септември, октомври и декември 2012 г., януари, февруари, юни, август, септември и декември 2013 г., както и в частта на определените лихви за просрочие в размер на 35 734,37 лв. за периодите от месец май 2012 г. до месец октомври 2013 г. включително, от месец декември 2013 г. до месец август 2014 г. включително, ноември и декември 2014 г. и месец август 2016 г.

Жалбоподателят в жалбата си и в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, излага подробни съображения за незаконосъобразност на ревизионния акт и сочи, че така установените задължения с него са определени при неправилно прилагане на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди, че в хода на ревизионното производство са представени достатъчно доказателства за реалност на извършените доставки по доставчиците по процесните

фактури, които не са обсъдени и преценени правилно от ревизиращите органи.Позовава се на практиката на СЕС. Иска се отмяна на ревизионния акт в цялост.Претендират се разноски, съгласно списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът по жалбата – Директора на Дирекция „ОДОП” – [населено място], чрез процесуалния си представител,в съдебно заседание оспорва жалбата. Моли обжалваният РА да бъде оставен в сила като правилен и законосъобразен. Претендира разноски по делото в размер на 4781.00 лв.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството по издаване на обжалвания РА е започнало въз основа на ЗВР № Р-222206113-020-001/07.09.2016г. / л.29 от делото/, издадена от компетентен орган, съгласно Заповед № РД-01-369/30.03.2016г./ л. 24-28 от делото/ на директора на ТД на НАП – [населено място], за установяване на задължения за ДДС по ЗДДС за д.п. 22.03.2012г. – 31.07.2016г. като срока за завършване на ревизията е 2 месеца от датата на връчване на заповедта.Същата е връчвана на представляващ дружеството на 12.10.2016г. Същата е изменена със Заповед № Р-22220616006113-020-002/08.12.2016г./ л.31 от делото/ като в същата е добавен д.п. 01.08.2016г. – 31.08.2016 г. Заповедта е изменена със ЗВР № Р-22220616006113-020-003/09.01.2017г., ЗВР № Р-22220616006113-020-004/10.02.2017г./ л.34-39 от делото/ като срока за завършване на ревизията е определен до 12.03.2017г. Съгласно разпоредбите на чл.117 от ДОПК Ревизионният доклад / РД/ се съставя не по- късно от 14 дни след изтичане на срока на ревизията, който срок не е спазен. РД е издаден с № Р-2222061606113-092-001/30.03.2017г./л.42-51 от делото/. РД е връчен по електронен път на 31.03.2017г. В срока по чл.117 от ДОПК е постъпило възражение срещу РД. В срока по чл.119, ал.3 ДОПК е издаден РА № Р-22220616006113-091-001/30.05.2017г./ л. 53-61 от делото/. Същият акт е издаден от компетентни органи, съгласно чл.119, ал.2 от ДОПК и определя данъчни задължения за периода, за който е възложена ревизията.

До 19.04.2016 г. дружеството-жалбоподател е с фирмено наименование [фирма]. Считано от 20.04.2016 г. вписаното фирмено наименование е [фирма].

През ревизираните периоди извършваната от жалбоподателя дейност е търговия с хранителни стоки, като от месец юни 2016 г. дружеството е започнало производство и търговия с млечни продукти в наети производствена база и мощности в [населено място].

С цел събиране на доказателства, релевантни за данъчното облагане, на задълженото лице е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения №Р-22220616006113-040-001 от 14.09.2016 г. Изискани са за проверка оригинали на счетоводните документи, складови разписки, банкови и касови документи, транспортни документи, оборотни ведомости, аналитични регистри на счетоводни сметки, търговски и други документи, необходими за изясняване на относимите факти и обстоятелства. Представена е документация, която е описана подробно в ревизионния доклад. Жалбоподателят е дал писмено обяснение, в което е посочил, че има сключени трудови договори с 64 работници и служители и разполага с необходимата база за производство, съхранение и складиране на продукцията, включително има сключени договори за наем на помещения и оборудване, и ползва наети транспортни средства – товарни автомобили марка „Мерцедес“ и „Скания“.

Посочил е, че описването на стоково-материалните запаси /материали и продукцията/ се извършва по метода на средно претеглена стойност за всеки номенклатурен номер стоков запас. Дал е информация за място на съхранение на оригиналните счетоводни документи на дружеството. Във връзка с това на основание чл. 115, ал. 2 от ДОПК ревизиращият екип е направил проверка в посочения от жалбоподателя офис, находящ се в [населено място], [улица]. Документацията е проверена в присъствието на управителя П. Г.. За резултата е изготвен Протокол №0708412 от 06.03.2017 г.

На основание чл. 45 от ДОПК са инициирани насрещни проверки на доставчиците на ревизираното лице. С Протокол №0708414 от 10.03.2017 г. към доказателствата, събрани при настоящата ревизия са приобщени Ревизионен акт №Р-22002216001636-091-001 от 13.09.2016 г. и РД №Р-22002216001636-092-001 от 12.08.2016 г. изготвени за резултатите от извършена ревизия за установяване на задължения по ЗДДС на доставчика [фирма], ЕИК[ЕИК].

След анализ на доказателствата органите по приходите са приели, че на жалбоподателя не се следва право на приспадане на данъчен кредит в размер на 89 433,53 лв., поради липса на доказателства за реално получени доставки, както следва:

1. Отказано право на данъчен кредит в размер на 8 983,33 лв. за периодите юни, септември и декември 2012 г., и януари 2013 г. по фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК].

Ревизиращият екип е отказал на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по фактури №0...073367 от 21.06.2012 г., №0...073514 от 22.06.2012 г., №0...073938 от 26.06.2012 г., №0...08381 от 27.09.2012 г., №0...089490 от 18.12.2012 г., №0...089771 от 22.12.2012 г., №0...090564 от 07.01.2013 г. Установено е, че фактурите са налични в счетоводството на ревизираното лице и са включени в дневниците му за покупки, но не са включени в дневниците за продажби на доставчика. За фактури №0...08382 от 27.09.2012 г., №0...01543 от 30.03.2013 г. и №0...0147821 от 30.04.2013 г., е установено, че са включени в дневниците за покупки на жалбоподателя, но впоследствие същият е направил корекции на ползвания данъчен кредит с протокол. Посочено е, че доставките са с предмет слънчогледово олио.

Ревизираното лице е посочило, че управителят на доставчика - И. Т., го е уведомил, че всички издадени фактури са надлежно осчетоводени. Сочил, че е получил стоката от склада на доставчика, находящ се в [населено място], местност К., същата е предадена със стокови разписки, приета и транспортирана от шофьори при извършване на обратен транспорт от [населено място] и разтоварена и приета в склад на жалбоподателя в [населено място], [улица]. Дадено е обяснение, че разтоварването е извършвано на ръка и чрез транспалетни колички от работници на дружеството, с началник склад Г. П.. Позовава се на обстоятелството, че са налице последващи доставки, транспортирани с наето превозно средство, марка „Фиат Дукато“, рег. [рег.номер на МПС] , до краен получател Главна дирекция /ГД/ „Изпълнение на наказанията“, за което са съставени пътни листа, товарителници и ППП /приемо-предавателни протоколи/.

С оглед представените по преписката доказателства органите по приходите приели, че са представени пътни листа, товарителници и приемо-предавателни протоколи, но между жалбоподателя и неговия клиент - ГД ИН, а не между жалбоподателя и доставчика. Не са представени подписани с [фирма] стокови разписки, каквито се твърди, че са съставени при получаване на стоката от склад в [населено място]. В хода

на ревизията, а и към жалбата не са представени документи за транспорт по соченото от задълженото лице направление от [населено място] до [населено място] и след това до склад в [населено място].

Задълженото лице не е представило доказателства, от които да е видно, че е постигнало съгласие с продавача за определяне на количествата олио. Не са представени и документи за предаването им, например приемо-предавателни протоколи. Липсата на доказателства за предаване на стоките и транспортирането им от склад на доставчика до склада на купувача, съпоставена с факта, че фактурите не са включени в дневниците за продажби на доставчика, обосновават извод за недоказаност на твърдяната от жалбоподателя реалност на доставките. След справка в информационната система на НАП за периода от месец януари 2012 г. до месец юли 2017 г. било установено, че [фирма] е включило в дневниците си за продажби само две фактури, издадени на жалбоподателя – фактура №0...0142272 от 28.07.2014 г. и фактура №0...0142476 от 29.07.2014 г.

Ревизиращите са приели, че липсват доказателства за реално извършване на сделки по издадените от доставчика фактури, по които задълженото лице не е направило корекции на ползвания данъчен кредит. По тези съображения са приели, че с фактурите не са обективирани реални доставки, съответно не са налице предпоставките по чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6, ал. 1 от ЗДДС.

2. Отказано право на данъчен кредит в размер на 37 296,80 лв. за периодите октомври 2012 г., януари, февруари и август 2013 г. по фактури №10...043 от 01.10.2012 г., №10...085 от 14.01.2013 г., №10...088 от 21.01.2013 г., №10...0104 от 20.02.2013 г. и №0...0394 от 23.08.2013 г, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК]. Фактурите са с предмет – слънчогледово олио.

В хода на ревизията е инициирана насрещна проверка на доставчика, за резултата от която е съставен Протокол за извършена насрещна проверка №П-22221016199276-141-001 от 14.12.2016 г. на ТД на НАП С.. Видно от резултатите, на електронния адрес на доставчика е изпратено искане за представяне на документи и писмени обяснения. Такива не са представени.

Въз основа на данни от информационната система на НАП е констатирано, че през спорните периоди доставчикът е имал наети 5 лица по трудов договор, на длъжностите „икономист“, „експерт търговия“, „разносвач“, „продавач-консултант“ и „началник склад“. На дружеството е направена ревизия за установяване на задължения по ЗДДС за периодите февруари-април 2013 г., юни-септември 2013 г., ноември 2014 г. и април 2015 г. Установено е, че [фирма] е декларирало извършване на търговска дейност с хранителни стоки /олио, захар/ и търговия с автомобили, но не разполага със складови помещения и транспортни средства. Направен е извод, че реално стоки не са придобивани и съответно не са реализирани към клиенти/абсолютна симулация/. В тази връзка данъкът по издадените фактури за продажби, включително към [фирма], е преценен като начислен неправомерно, но дължим на основание чл. 85 от ЗДДС.

Доказателства, относими към процесните доставки ревизиращият екип е изискал и от жалбоподателя в качеството му на страна по сделките. Лицето е представило копия от процесните фактури, въз основа на които е установено, че са без подпис и печат на съставителя. Констатирано е, че към всички фактури са представени стокови разписки и банкови извлечения, удостоверяващи разплащане по банков път. Освен това към

фактура №0...0394 от 23.08.2013 г. са представени приемо-предавателни протоколи, а към фактури №10...0104 от 20.02.2013 г. и №10...085 от 14.01.2013 г. са приложени товарителници. Въз основа на представени от жалбоподателя хронологии на осчетоводяването по сметка 304 - Стоки и 401 – Доставчици и стоков поток на стока „олио“ ревизиращите са констатирани, че стоките не са заприходявани и изписвани по количества, стойности и контрагенти, и липсва обвързка между количествата закупено и продадено олио.

В обобщение и горното органите по приходите са приели, че представените доказателства не са достатъчни, за да обосноват извод за реалност на доставките. Посочено е, че доставчикът не разполага с техническа и кадрова обезпеченост за извършването им, не са представени договори, липсват доказателства за транспорт. Като допълнителен аргумент е посочено обстоятелството, че ревизираното лице не е завело аналитично стоките наличности в количествено и стойностно изражение, поради което не може да се установи връзка между получените и последващите доставки, както и да се проследи заприходяването и изписването на стоките. В заключение органите по приходите са приели, че доставчикът е начислил данък по фактурите, без да са налице основания за това, тъй като липсват доказателства за реално извършена доставка по смисъл на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС, съответно не е осъществена състава на чл. 68 - 69 от ЗДДС. Посочено е, че този факт няма как да не е известен на задълженото лице, с оглед на това, че същото е получило само данъчен документ, но не и стока. По тези съображения на жалбоподателя е отказано право на приспадане на данъчен кредит по всички фактури, издадени от [фирма].

Задълженото лице оспорва РА в тази му част. Сочи, че се касае за доставка на слънчогледово олио до склад на купувача, транспортирано от доставчика и за негова сметка. Твърди, че всеки от камионите е разтоварван в склада, находящ се в [населено място], [улица] стоката е приемана от управителя, за което са представени стокови разписки и приемо-предавателни протоколи. Заявява, че по информация от доставчика предходен такъв е [фирма]. Счита, че реалността на доставките е видна и от наличието на извършени плащания, както и от направените последващи доставки към ГД „Изпълнение на наказанията“. Твърди, че липсват доказателства за произход на стоките не е основание да му бъде отказано право на данъчен кредит. В тази връзка цитира решения на Върховния административен съд /ВАС/ и на Съда на Европейския съюз /СЕС/.

3. Отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 8 153,40 лв. за месец юни 2013 г. по фактура №0...055 от 10.06.2013 г., издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК]. Фактурата е с предмет – слънчогледово рафинирано олио ФФ бут. 1 л, 22 440 броя, с единична цена 2,18 лв. с ДДС.

В хода на ревизията е иницирирана насрещна проверка на доставчика, за резултата от която е съставен Протокол за извършена насрещна проверка №П-22221416202354-141-001 от 16.01.2017 г. на ТД на НАП С.. Установено е, че дружеството е deregистрирано по ЗДДС на 06.11.2013 г. на основание чл. 176 от ЗДДС – във връзка с данъчни нарушения. В хода на проверката е изготвено искане за представяне на документи и писмени обяснения, връчено по реда на чл. 32 от ДОПК, поради неоткриване на негов представител на адреса за кореспонденция. С писмо вх. №ИТ-00-2740 от 23.03.2017 г. са представени част от изисканите документи, а именно заверено копие от фактурата, товарителница, складова разписка, сертификат за качество на рафинирано слънчогледово олио с произход У..

От страна на жалбоподателя допълнително са представени банково извлечение, удостоверяващо разплащане по банков път, хронология на осчетоводяване по сметки 304 - Стоки и 401 - Доставчици, справка за стоков поток. Ревизиращите са установили, че задълженото лице не е заприходявало и изписвало фактурираната стока по количество, стойност и контрагенти, а в представената справка за стоков поток не е направена обвързка между закупено и продадено олио. Посочено е, че липсата на аналитично завеждане на стоковите наличности в количествено и стойностно изражение, препятства органите по приходите да установят връзка между получени и извършени доставки, както и да проследят заприходяването и поэтапното изписване на стоката. В заключение ревизиращите са приели, че представените от задълженото лице документи не са достатъчни, за да се направи извод за наличие на реално извършена доставка по спорната фактура. Посочено е, че доставчикът не разполага с материална, техническа и кадрова обезпеченост за извършването на доставките, не е представен сключен между страните договор, няма доказателства за транспорт. Органите по приходите са приели, че в случая доставчикът е начислил данък, без да е налице основание за това, който е дължим само по силата на чл. 85 от ЗДДС.

Жалбоподателят твърди, че доставката е извършена до негов склад, находящ се в [населено място], [улица], стоката е транспортирана от доставчика и за негова сметка с превозвач „Л. Транспорт“, [населено място], с място на натоварване в [населено място]. Предаването на стоката е със стокова разписка. Посочил е, че по информация от доставчика предходен доставчик е [фирма]. Позовал се е на наличието на извършени плащания и последващи доставки към ГД „Изпълнение на наказанията“, за което са представени пътни листа, товарителници и приемо-предавателни протоколи. Решаващият орган установи, че в дневниците за покупки на [фирма] не са включени фактури, издадени от превозвача. Освен това в представената товарителница №014861 от 10.06.2013 г. е посочено, че стоката е натоварена на 10.06.2013 г. Не е посочено кога е разтоварена и предадена на получателя. Вместо това е приложена складова разписка, в която е вписан доставчик [фирма] и получател [фирма] /понастоящем [фирма]/, но разписката е от 07.06.2013 г. Представен е Търговски документ за качество №52 от 07.06.2013 г., в който е посочена страна на произход У. и съдържа текст, съгласно който производителят гарантира, че стоката е годна и безвредна за човешка консумация и отговаря на изискванията на Европейското законодателство. Липсват данни за производител. По силата на чл. 21а от ЗХ производителите и търговците на храни са длъжни да осигурят възможност за проследяване на храните на всички етапи на производство, преработка и дистрибуция, като за целта съгласно т. 1 от разпоредбата изискват и съхраняват информация за всеки свой доставчик. В случая жалбоподателят не сочи кой е производителят на стоката, предназначена за изпълнение на доставки по борсов договор от 05.03.2012 г. Видно от мотивите на Решение №176 от 08.01.2015 г., постановено по адм. дело №4155/2014 г. по описа на ВАС, когато специалните закони изискват наличие на конкретни документи, за да бъде извършена и предоставена съответната услуга, те следва да бъдат представени, за да се докаже, че тя действително е извършена. В случая се касае за търговски операции със стоки, а не услуги, но с оглед специфичния им вид и наличието

на специална нормативна уредба – ЗХ и наредбите по приложението му, за удостоверяване на доставките жалбоподателят следва да разполага със съпътстваща документация. Такава не е представена. С оглед на горното е прието от органите по приходите, че не е доказана реалността на доставката по спорната фактура.

4. Отказано право на данъчен кредит в размер на 4 500,00 лв. за месец септември 2013 г. по фактура №10....0678 от 25.06.2013 г., издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК] /понастоящем с наименование [фирма]/.

Установено е, че в дневника за покупки на жалбоподателя фактурата е включена двукратно, веднъж през месец юни 2013 г. и втори път през месец септември 2013 г. Предвид изискването по чл. 71, т. 1 от ЗДДС лицето да упражни право на данъчен кредит при условие, че притежава данъчен документ, правото на кредит е признато за първия от периодите, в който фактурата е включена в дневника за продажби. За следващия данъчен период, в случая месец септември 2013 г., условието по чл. 71, т. 1 от ЗДДС вече не е налице, съответно при повторното отразяване на документа в дневника за покупки за жалбоподателя не възниква право на кредит.

Задълженото лице твърди, че необосновано му е отказано кредит, поради дублиране на фактурите, тъй като в подадените регистри е технически възможно да бъдат допуснати грешки, но същите е коригирал при констатирането им.

Органът по приходите е приел, че по смисъла на чл. 71, т. 1 от ЗДДС, за да упражни право на приспадане на данъчен кредит лицето следва да притежава данъчен документ, т.е правото на данъчен кредит по всеки отделен документи възниква еднократно и във връзка с конкретна доставка. Това означава, че един първичен счетоводен документ не може да се отразява два или повече пъти в дневниците за покупки. Ако това е сторено в резултат на техническа грешка, данъчният субект е следвало да уведоми писмено компетентния орган по приходите съгласно изискването на чл. 126, ал. 3 от ЗДДС. Няма доказателства да го е направил. След справка в информационната система на НАП решаващият орган е констатирал, че ревизираното лице не е направило и корекция в дневника за покупки, посредством която да елиминира повторното посочване на спорната фактура.

5. Отказано право на данъчен кредит в размер на 7 500,00 лв. за месец септември 2013 г. по фактура №10...084 от 19.09.2013 г., издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК].

В случая на жалбоподателя е отказано право на приспадане на данъчен кредит по издадена от доставчика фактура, която задълженото лице е включило двукратно в дневника си за покупки за данъчен период месец септември 2013 г. Посочено е, че по отношение на повторно отразения документ не е налице изискването по чл. 71, т. 1 от ЗДДС.

По отношение на фактура №0...015201 от 15.05.2013 г., издадена от същия доставчик и отразена в дневника за покупки на жалбоподателя е установено, че същата не е отразена в дневника за продажби на доставчика. Предвид направената от ревизираното лице корекция на ползвания данъчен кредит, за което е издаден протокол №0...05 от 01.12.2013 г. ревизиращите са определили задължение за лихва в размер на 1 786,83 лв. за неправомерно

упражнено право на данъчен кредит.

Жалбоподателят твърди, че необосновано му е отказано право на кредит, поради дублиране на фактури, издадени от доставчика. Сочи, че в подадените регистри е технически възможно да бъдат допуснати грешки, но същите е коригирал при констатирането им.

След справка в информационната система на НАП е констатирано, че ревизираното лице не е направило корекция, посредством която да елиминира повторното посочване на спорната фактура в дневника за покупки. Установено е, че фактура №0...015201 от 15.05.2013 г. е отразена в дневника за покупки на ревизираното лице за месец май 2013 г., с предмет материали, на стойност 180 000,00 лв., в т. ч. ДДС в размер на 30 000,00 лв. Съответно за този период жалбоподателят е ползвал незаконосъобразно право на приспадане на данъчен кредит. Впоследствие лицето е коригирало резултата чрез издаване на протокол, включен в дневника за покупки за месец декември 2013 г. Считано от момента на незаконосъобразното ползване на данъчен кредит, посредством подаване на СД за месец май 2013 г. до датата на извършване на корекция с подаване на СД по ЗДДС за месец декември 2013 г. ревизираното лице дължи лихва на основание чл. 175, ал. 2, т. 1 от ЗДДС в размер съгласно **Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания** /ЗЛВДТДПДВ/.

6. Отказано право на данъчен кредит в размер на 23 000,00 лв. за месец декември 2013 г. по фактура №20...0480 от 01.12.2013 г., издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК].

В хода на ревизията е установено, че жалбоподателят и доставчикът са свързани лица по смисъла на §1, т. 3, б. „д“ от Допълнителните разпоредби /ДР/ на ДОПК, тъй като едноличен собственик на капитала и управител на дружествата е едно и също лице – П. С. Г., същият е вписан като управител на [фирма] на 06.08.2012 г. и като управител на дружеството-жалбоподателят – на 20.06.2012 г.

Установено е, че фактурата не е налична в счетоводството на лицето и не е представена на органите по приходите, нито са приложени съпътстващи документи, въз основа на които да се установят видът на доставката и реалното ѝ извършване. С оглед това е направен извод за липса на предпоставките по чл. 71, т. 1 от ЗДДС и по чл. 68, ал. 1, т. и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС.

7. В частта на определените лихви за забава в размер на 35 734,37 лв.

Относно определеното задължение за лихви в размер на 1 786,83 лв. за неправомерно упражнено право на данъчен кредит за периода от месец май 2013 г. до месец декември 2013 г. съображения са изложени решението на решаващия орган.

В останалата част определените задължения за лихви са в резултат на отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури и доставчици, описани по-горе, вследствие което за част от ревизираните периоди е установен резултат данък за внасяне, вместо декларирания данък за възстановяване или данък за внасяне в по-голям размер от декларирания. При установяване на задължения над декларираните, които не са внесени от жалбоподателя, се определят задължения за лихви на основание чл. 175, ал.

1 от ДОПК. Следователно лихви се дължат, считано от момента, в който данъчното задължение е било налице, а не от момента на издаване на ревизионния акт.

В срока по чл.152 от ДОПК данъчно задълженото лице е обжалвало РА № Р-22220616006113-091-001/30.05.2017г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП- [населено място], пред директора на Дирекция“ОДОП“ – [населено място], който с Решение № 1314/18.08.2017г. е потвърдил РА изцяло.

В хода на съдебното производство са представени допълнително писмени доказателства от ответника/ л.123-135 от делото/. От жалбоподателя са представени допълнително писмени доказателства / л. 183-186 и л.198-293 от делото.От трето неучастващо в процеса лице е получена допълнително писмена информация / л.173-177 от делото/.

По делото са изслушани и приети ССЕ и допълнително заключение към ССЕ, неоспорени от страните/ л.155-167 и л.187-188 от делото/.Вещото лице след извършените проверки на приложените документи в делото и административната преписка, и изпратените такива от доставчиците, както и след извършена проверка в данъчните досиета на доставчиците в ТД на НАП е дало отговор на поставените му въпроси.

Други доказателства не са ангажирани от страна на жалбоподателя в хода на съдебното производство.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежната страна, в срока по чл.156 от ДОПК и след изчерпване възможността за обжалване по административен ред на РА, в частта, потвърдена с Решение № 1314/16.08.2017г. на директора на Дирекция на „ОДОП“ – [населено място], поради което същата се явява **ДОПУСТИМА** за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

По валидността на акта:

При извършване на служебна проверка по чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът констатира, че ревизията е възложена от компетентен орган и е приключила в определения от него срок. Ревизионният акт е издаден от компетентни органи, съгласно чл.119, ал.2 от ДОПК и определя данъчни задължения за периода, за който е възложена ревизията. Същият е издаден в изискуемата форма и има съдържание, в което са изложени фактическите и правните основания за издаването му. РА е издаден под формата на електронен документ и подписан с валидни КЕП от издателите му предоставен на електронен носител и приложен по делото. Видно от представените в писмото доказателства, електронните подписи на органите по приходите, участвали в ревизията са били валидни и квалифицирани по смисъла на чл. 13, ал. 3 и 4 от ЗЕДЕП.При извършването на ревизията не са били допуснати нарушения на процесуалните разпоредби, визирани в ДОПК, поради което обжалваният РА № Р-22220616113-091-001/30.05.2017г. не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

За да откаже правото на приспадане на данъчен кредит по посочените по-горе

фактури, издадени от **[фирма], [фирма], [фирма], [фирма]**, „Е. -074 О., **[фирма]**, органите по приходите са приели, че по фактурите не са налице реално извършени доставки, не са възникнали данъчни събития, и данъкът по тези доставки е начислен неправомерно. С оглед на което на основание чл. чл.68, ал.1, т.1, вр. с чл.69, ал.1, т.1, вр. с чл.70, ал.5, вр. с чл. 6 от ЗДДС е отказал право на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури. До този извод органът по приходите е достигнал след анализ на представените документи от жалбоподателя и поради факта, че при извършените насрещни проверки на доставчиците същите не са представили документи, обосноваващи реалността на доставките по фактурите. Приел е, че представените документи от жалбоподателя и част от доставчиците са частни такива, без доказателствена сила и не удостоверяват действително доставяне на стоките към дружеството жалбоподател, че липсват доказателства за произхода на стоките и транспортирането им до получателя, както и реалното ѝ предаване на жалбоподателя от страна на доставчиците и извършването на последващи доставки с тези стоки. За това е посочено, че в случая е налице формално документиране на сделки и оформяне на счетоводни документи, без да е налице фактическо изпълнение на доставки. Жалбоподателят оспорва тези изводи на органа по приходите като твърди, че стоките, посочени във фактурите са реално доставени и получени като в хода на ревизионното производство са представени всички необходими документи доказващи този факт. Жалбоподателят счита, че органът по приходите е приложил неправилно материалният закон. Позовава се на практиката на СЕС.

Възраженията на жалбоподателя са неоснователни.

Спорът между страните е формиран по въпроса извършени ли са реални доставки на стоки – слънчогледово олио, материали, респективно възникнало ли е за жалбоподателя **[фирма]**, правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури.

Съгласно разпоредбата на чл.68, ал.1 от ЗДДС, данъчният кредит се определя като сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за: 1/ получени от него стоки или услуги по облагаема доставка; 2/ извършено от него плащане, преди да е възникнало данъчното събитие за облагаема доставка; 3/ осъществен от него внос; 4/ изискуемия от него данък като платец по глава осма. Съгласно ал.2 на същата разпоредба, правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем, т.е. на датата на възникване на данъчното събитие по чл.25, ал.2 и 3 ЗДДС. Разпоредбата на чл.25, ал.2 и 3 от ЗДДС сочи, че данъчното събитие по смисъла на ЗДДС възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена, както и в специфичните случаи описани в чл.25, ал.3 ЗДДС. Тоест, извършването на доставка по смисъла на чл.6 и чл.9 от ЗДДС е абсолютна предпоставка за възникването и упражняването на правото на данъчен кредит, поради което само при наличието на доставка данъкът се явява начислен от доставчика правомерно.

Съгласно цитираната разпоредба, доставката на стока се дефинира, като прехвърляне на правото на собственост върху стоката, т.е. за да се установи

извършването на доставка, следва да се докаже, че доставчикът - ДЗЛ, което е издало фактурата и е начислило ДДС, е прехвърлил собствеността върху стоката предмет на продажбата на нейният получател. При родово определените вещи, като в процесния случай, прехвърлянето на собствеността се осъществява с факта на предаване на стоката на получателя, което пък означава, че следва да е безспорно установено, че доставчикът е разполагал със стоката към датата на извършване на доставката. В тежест на жалбоподателя е да установи това обстоятелство, тъй като той трябва да установи всички предпоставки за възникване на правото на данъчен кредит.

След преценка на доказателствата по делото съдът намира, че констатациите на органът по приходите, относно доставчиците за липса на реални доставки по смисъла на чл.6 от ЗДДС не са опровергани. За да бъде признато право на данъчен кредит не е достатъчно само да е издадена фактура, данъкът по нея да е начислен към бюджета и да е включена в СД по ЗДДС и в дневника за покупки за периода, необходимо е доставката да е реално извършена.

Видно от представените доказателства в административната преписка, в хода на ревизионното производство по реда на ДОПК са извършени насрещни проверки на доставчиците **[фирма], [фирма], [фирма], [фирма], "Е.-074 О., [фирма]**. Проверяваните дружества не са представили никакви документи относно процесните фактури. От доставчиците не са представени доказателства нито в хода на ревизионното производство, нито в хода на съдебното такова, за произход на стоката, доказателства, че стоката е била налична при доставчика, мястото ѝ на съхранение, транспорта на същата, материална, техническа и кадрова обезпеченост на доставчика, както и доказателства за реално предаване на стоките между доставчика и жалбоподателя – складови разписки, експедиционни бележки, товарителници и приемно – предавателни протоколи.

Действително в хода на ревизионното производство от жалбоподателя са представени част от изисканите документи – фактури, товарителници експедиционни бележки, както и доказателства за последващи доставки. Представените документи от жалбоподателя в хода на ревизионното производство са частни такива, без достоверна дата, поради което доказателствената им сила, следва да се преценява в съвкупност с останалите доказателства по делото. Липсват доказателства за това къде е съхранявана стоката, как е била осчетоводена при доставчиците и дали същите са имали материална кадрова и техническа обезпеченост за извършването на тези доставки.

Изводите на органа по приходите, че не са налице реално извършени доставки по процесните фактури не се опровергават и от приетата по делото ССЕ, и допълнителната такава експертиза, неоспорени от страните. Видно от съдържанието на заключението вещото лице е посочило, че в счетоводството на жалбоподателя процесните фактури са осчетоводени и посочени в регистрите по ЗДДС, СД и дневник за покупки, в дан. период, в който са издадени като за същите са взети съответните счетоводни статии. Плащанията по процесните фактури е извършено по банков път като са взети съответните счетоводни статии. Вещото лице не е посочило, дали

получените стоки са били заведени в сметка от гр.30 и дали е било създадено аналитично отчитане по видове стоки, мерна единица и количества. Вещото лице обаче не е извършило проверка в счетоводството на преките доставчици, което е изрично посочено в ССЕ, с оглед на което не може да се твърди по безспорен начин, че доставчиците са водили редовно счетоводство, че в същите се съхраняват същите документи относно процесните доставки на стоки, които се съдържат в счетоводството на жалбоподателя. Факта, че фактурите са осчетоводени при жалбоподателя е ирелевантен към факта на извършване на доставките. От заключението и от доказателствата по делото не може да се установи идентичност на закупените стоки от жалбоподателя и тези с които същият е извършил последващи доставки.

С оглед на гореизложеното, съдът намира, че органът по приходите правилно и законосъобразно е заключил, че не е установено наличие на доставка по смисъла на чл.6, данъчно събитие и изискуемост на данъка по смисъла на чл.25 от ЗДДС за доставки от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], "Е.-074 О., [фирма] и е отказал право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал.1, т.1 и ал. 2 от ЗДДС, във връзка с чл.70, ал.5 от ЗДДС, във вр. с чл.69, ал.1, т.1 от ЗДДС, с чл. 6 от ЗДДС за процесните данъчни периоди.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваният РА е законосъобразен, фактическите констатации в него кореспондират със събраните в хода на ревизията доказателства, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изхода на спора и разпоредбата на чл.161, ал.1 от ДОПК, искането на ответната страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно. Възнаграждението следва да бъде определено по реда на чл.8, ал.1 т.5 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съобразно обжалвания материален интерес – главница и лихви общо в размер на 125167.90 лв. Поради това, и предвид обстоятелството, че ответната страна е представлявана в процеса от юрисконсулт, възнаграждението е дължимо и следва да бъде присъдено в размер на 3781.68 лв.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 от ДОПК, Административен съд – София - град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], м."Батарейта" № 117, представлявано от П. Г., със съдебен адрес: гр.С., [улица], ет.2, кантора 2, срещу РА № Р-22220616006113-091-001/30.05.2017г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП- [населено място], потвърден изцяло в оспорваната част с Решение № 1314/16.08.2017г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – [населено място], с който на дружеството са определени допълнително задължения вследствие отказано право на приспадане на данъчен кредит по **Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/** в размер на 89 433,53 лв. за ревизираните

данъчни периоди юни, септември, октомври и декември 2012 г., януари, февруари, юни, август, септември и декември 2013 г., както и в частта на определените лихви за просрочие в размер на 35 734,37 лв. за периодите от месец май 2012 г. до месец октомври 2013 г. включително, от месец декември 2013 г. до месец август 2014 г. включително, ноември и декември 2014 г. и месец август 2016 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], м.“Батарейта“ № 117, представлявано от П. Г., да заплати по сметката на Дирекция „ОДОП“ – [населено място] сумата в размер **на 3781.68 лв./** три хиляди седемстотин осемдесет и един лв. и шестдесет и осем ст./, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд по реда на АПК в 14 – дневен срок от деня на съобщението, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: